

PARTI NAGY LAJOS

Hadd legyek hús

Összegyűjtött versek
1970–2023

Vállfa-blues

*(fenn bothladozva
mélysziviglen)*

Egy koranyár, egy korahaj,
szarvacskák roppanása,
botkormányfény és zöldarany,
megányi boldog csigajaj,
szemhéját ha felcsigaházza.

Drapérián és boldogan
álomló nyári vállfa,
már nincs maga, ha maga van,
szivárog téglán, bíboran,
gardróbját át- meg átruházza.

Kis könnyü géz, leng, nem suhan,
alig segít, ha fázna,
s bár ront e hajfáj hajnalon,
nem rontja el talán nagyon,
ha blúzból blues-zá magyarázza.

(1998)

Pékszombat

Hogy kellene a szombat reggelek,
hol csigatelve szívem és a szám,
hol kávé brummog, hogyha felkelek
helyettem is, ha nyelvem lomha tán.
Hogy kellene a harsány napsütés,
csíkos terasz egy portugál hotelben,
ropogtatnánk a cukornádat, és
szájon csókolnálak a fotelben,

a szádnak boldog pékillata lenne,
és pékfúcskák sűrögnének benne,
épp rolniznának valami csudát,
s mint kakaó a kakaós csigában,
úgy forogna a boldog csönd a szánkban,
csak lusta nyelvünk járná át meg át.

(1998)

Csigabú

A bánatot, mit tán ma érez,
mint brummogó, halk őszi hangot,
idomítgassa a kezéhez,
gyúrjon belőle kis harangot,
csigát, lovat, s ne kérje számon,
a búanyag rém furcsa jószág,
egy formátlan szomorúságon
cseppet sem segít a valóság.
De hogyha átöleli szépen,
megdédélgeti az ölében,
s csinál a búból búbabát,
tükörbe néz a hülye bánat,
s mert a bánat egy hiú állat,
elvigyorogja tán magát.

(1998)

Tandorírt vers

Kedves Dezső, ki mindent tandorírtál,
amire szó volt és lett volna rá,
erdőnyi fát ki nyelvvé géppapírtál,
ahogy a nagy Reimerling mondaná,

kedves Dezső, ki ennyit írni bírtál,
a mesterünk vagy így és úgy, naná,
te isten büféjében dús papírtál,
el sem bírná, ki körbehordaná,

hát körbeállunk kiskanálni szépen,
kedves Dezső, hisz áll a mű közepén,
az ismerős és titkos tandarab,

felnőttünk rajtad, mintha nyelvkovászon,
lobogjon néked hatvanrófnyi vászon,
ki egymagad vagy nálad tandoribb.

(1998)

Turbógrill

Egy délután, hogy nem volt térerő,
Tubicáné és Tubica kiültek
a műfüre a szviming paul elé,
és hoppon maradásban részesültek.
Kitátották az ápolt csőrüket,
és tollászkodtak, sült emberre várva,
kék volt az ég, a Nokia süket,
szőke manökkén szállt át épp Budára.
*„Büdös kurvája, nézd hogy' illeget,
szolárium, oszt' félig nyers marad”*
horkant a férfi s ráfelelt a nő:
*„Bevezetjük a turbógrilleket,
és majd nézhetnek, ne krenkold magad,
ha mink leszünk itt minden térerő.”*

(1998)

A hawai hó

Hol van a nyár már, a szép tavalyi,
jönnek a télnek zordon hawai,
és a galambok mind el Hawaii,
sülnek a trópus tejbenvajai.
Tubicáéknak nincs is más baja,
csak az ellátás, a mismás kaja,
örökké bambusz, banán, papaya,
hogy égnek áll a Tubica haja,
és így szól: *„Renci, ma az Anny-bálon
az egyik bokszos pincért fölزابálom,
nem bánom én, ha AIDS-es is leszek.”*
*„Te csak ne szarj be, édes kannibálom,
mondja az asszony, előbb megabálom,
s a grill-sós vízbe óvszert is teszek.”*

(1998)

Rózsakása

Mennyből a város süppedt rózsakása,
azangyalszürke lázas nyammogás,
taposni órákásról órákásra,
és élni, halni, csúszni egyre más',
de rossz, de jó, mint műbőr aktatáska
süket fülén a snassz, hideg fogás,
a pusztá drót a húst már rég kivásta,
üres markodban görcs, fontoskodás,
a nagy Szünetben sehol semmi pauza,
mint hálókocsik vérvörös kalauza
viszed a holdat, sonkás és tojás,
ablakrajzfilmek csámpás Mikimauza,
áthelyeznek egy szárnyvonali pauzra,
s hangcsík leszél majd, hosszú cincogás.

(1998)

Egy szálkás mozhós

Sikált kötálak, téli kertmozik,
hol az úristen hasonlítkozik,
valami albán, rossz pufajka rajta,
és mint a gázcső, keskenykék az ajka.
S mert varjakként mi folyton vétkezünk,
csurom egy tollgörcs lábunk és kezünk,
a gyarlóságunk, jaj, semmi se rejti,
bús cvikkerét az úr ölébe ejti,
és úgy legyint, mint szálkás mozhós,
ha visszanyelni sincs már könnye sós,
nagy lomha roncs, s bár csöppet sem beszédes,
odavakkant egy fád, szomorú nőnek
(a félhomályban lassan összenőnek):
„na álljon fel, és menjünk innen, édes”

(1998)

A hangyák

Nyaranta megszállnak a hangyák,
mint armadányi puha mák,
tégedet megszállunk ma, mondják,
mint elnyomók szállták volt Panamát.
Sisakot vesznek bérbe, parafát,
az izzadt homlokukra spongyát,
s nem fizetik a tarifát,
vizketünk tőled, baszki, mondják,
és fintorognak feszt a hangyák
(fehér öltöny, bajusz, kalap),
szemükben zakatol a langy mák,
a sívó ópiumi nap,
mi téged elnyomunk ma, mondják,
és elnyomnak egy semmi perc alatt.

(1999)

Szívlapát

(holaha zanzák)

„bezitt állok, mást nem tehetek”

Egy originál haza-ötlet
hiányzott péntek éjszaka.
Az égbolt füstös, lomha kotlett,
szállongott rím és vérszaga.
„Elmentem és megyek haza”,
de hogy hová, az fel nem ötlött,
fáradt agyam a fellaza
memórián át kikönyöklött.

*

A Duna csak folyt és Plaza,
folyott le rajta kurd, török, lett,
múlt és jövő híg halmaza,
folyott le szerzet és öröklet,
elmentem én hová haza,
s a rím kedvéért negyed öt lett.

*

Ezernyi fajta népbe töppedt,
de hetyke elmebajszja áll,
láttam, egy szónok ordibál:
csak keze van, mit égbe lökhet,
mert bár a múlt merő öröklet,
miért, hogy sorsa így fatál’,
s csörgőként rázva csontos öklet,
azt hiszi, megdeterminál?

*

Ha nyelvvel és ha felesel,
ha Cola Light, ha langy melasz,
ha pótkávé, mit teleszel
kenyérrel nénikém tavasz,

ha egyfogaddal megeszel,
a nyammogásod is vigasz,
ha fel-feldobott kő leszel,
ha óvatlan vagy épp ravasz,
és mondjuk puff, és rámesel,
hazám, hazám, te Mol, te Shell,
te szép aranykalászevasz,
tiéd vagyok, bármit teszel,
tehozzád mindenem ragasz
kodik s adyk.

*

Mentem haza, s a haza hol van?
halkan szuszogtak kinn a fák,
álltak mint ágyúk, huzagoltan,
s szétágyúzták az éjszakát.
A rím kedvéért: bandukoltam,
mögöttem már a Jászai,
és jöttek vélem szembe holtan
kockacsaták vén ászai,
aranypufajka rajtuk, könnyü, vattás,
itt minden éjjel hídavattás.

*

Az én hazám kopott kabátú,
de nékem zizzenő dzsoging,
szemében egy-egy szívlapát bú,
csuklik kicsit, kicsit meging,
a forma rácsán rendre átbú
(bár össze kéne tartanom)
a szertelóbált kezü-lábú,
de hazafias tartalom,
mit illenék kiköltenem:
hazám hazám te min – de nem.

*

Engem a látvány meghazáztat,
én városom megkönnyezem,
Budapest, mint egy nyári láz hat,
és lázmérővel szűr szemem.

*

Mint szerteszórt, lágy pislogás,
nézlek, higanygőz partidon,
te százszor összejárt kamás',
mennyit kibír egy versidom,
csámpás rímecskék mennyi ökrét,
és mennyi rep kényt, limlomot,
mi egy kádmélyi szürcs öröklét
rossz lefolyóján elfolyott,
vagy most folyik le rajta épp,
titá titá ez töltelék.

*

A péntek éj most foszlad át,
keletről bordó kombiné,
tolnak egy rózsaszín ladát
az utcán Zombi s Zombiné.
Mivel a Zombi készüléke
tök lemerült Vecsés alatt,
s az erőltetett feltöltése
leszívta nékik a Ladat.

*

Hazám, kiírtam már magam,
s ha olykor, dinnyehéj nyomán,
verses lovam megúsztatam,
novell kéne inkább s román,
s ha épp novell, félig román,
vagy tán egészen az,
lírám szájában édesül az étel,
két szék között, az már igaz,

mire megy gyémánttengelyével
ki nem nyugodhat egy lován?

*

Hazám, te szép vezérfonál,
ne hidd, hogy elveszítelek!
A hajnal már a sarkon áll,
köztisztaságimunka kezd.
Elszódalolt egy évtized,
s bár törmelék az lenne még,
mi csattogott volt, hév tüzed,
akár a gáz, dűnnyögve ég,
dűnnyög a lumbágós derék,
a század kissé megtized,
kevesebb lend és több kerék,
s nátótag lettek Ischlerék.

*

Az éjjel bársony nescafék.
Hűltek az utcán, két csapott
kanál és tejporszármazék;
rányitottam a vízcsapot.
Ki ínycenc, az tán fölsikolt,
de lassabb volt a gáz, min
a kávévíz csak tapsikolt,
és dongott, mint a jázmin,
szellőzködött a nagy melegbe,
míg odva mélyén elsimedve
morgott e nyelvi mű miatt,
morogjon, aki buksi medve,
édes hazám, ne vedd szivedre,
hadd legyenek hűs

(1999)

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomaikner Nyomda Zrt.-ben 2023-ban,
a nyomda alapításának 141. esztendejében.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Schmal Alexandra
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9286
Garamond és Tisa sans betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4334-9